

Arrest

nr. 167 749 van 18 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 december 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 november 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19/05/2015 werd ingediend door:

Naam: B(...)

Voornaam: M(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Rr: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende:

'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Europese referentiepersoon.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Er werd reeds een aanvraag geweigerd omdat dit 'ten laste' zijn onvoldoende werd aangetoond. Dit keer werden ter staving van het 'ten laste' zijn, volgende documenten voorgelegd:

- attest OCMW Antwerpen dd. 13.10.2014 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun aanvraag*
- attest van arbeidsongeschiktheidsuitkering op naam van de Europese referentiepersoon dd. 26/05/2015 (Onafhankelijk Ziekenfonds)*
- 'Attestation du Revenu Global' van Marokko dd. 1/06/2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen belastbaar inkomen had in 2014/2015..*
- Afrekening betalingsverkeer bij Belfius Bank dat er geld van de referentiepersoon naar betrokkene werd verstuurd op 21/05/2015, 5/06/2015, 19/08/2015.*

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er geen enkel bewijs van het overmaken van financiële steun aan betrokkene, toen ze nog in het land van herkomst verbleef, werd voorgelegd. Het bewijs dat betrokkene in 2014/2015 geen inkomen had in Marokko blijkt op haar verklaring te zijn opgemaakt. Onafgezien dat er daarom geen bewijskracht kan van uitgaan gezien de Marokkaanse autoriteiten die verklaring niet hebben gecheckt, is mevrouw naar alle waarschijnlijkheid reeds in België sinds 10.08.2010 (zie woonstcontrole van 10.08.2010 waarbij mevrouw werd aangetroffen samen met haar echtgenoot en kinderen), derhalve is het niet relevant dat ze in 2014/2015 geen inkomen in Marokko had. Gezien mevrouw kennelijk ook gehuwd is, zou niet alleen moeten worden aangetoond in welke situatie mevrouw verkeerde voorafgaandelijk aan haar komst naar België, maar ook of haar echtgenoot eventueel vermogend is in het land van herkomst of zelfstandig een inkomen wist te verwerven. Immers van gehuwden mag worden verondersteld dat zij elkaar ten laste hebben.

Bij gebrek aan afdoende bewijzen kan bijgevolg niet worden vastgesteld dat betrokkene, vanuit het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon overeenkomstig de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Alle andere bewijzen doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Wat betreft de financiële steun die betrokkene van de referentiepersoon ontving sinds haar verblijf in België, er kan geen verblijfsrecht kan worden ontleend aan een situatie van onvermogen die betrokkene voor zichzelf creëerde door illegaal verblijf in België.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 42bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van fair play.

Het middel luidt als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent,

concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

Noch de behoefte, noch het ten laste zijn zou afdoende aangetoond zijn door verzoekster.

Niets is minder waar.

Verzoekster heeft op 04.11.2014 voor een eerste maal de gezinshereniging met haar vader aangevraagd.

Zij legde toen volgende stukken voor:

- Attest OCMW Antwerpen d.d. 13.10.2014;
- Verklaring op eer van de referentiepersoon dat hij instaat voor het onderhoud van verzoekster;
- Attest van arbeidsongeschiktheid referentiepersoon;
- Attest waaruit blijkt dat ze geen onroerende eigendommen heeft in Spanje;

Op 19.05.2015 vroeg verzoekster opnieuw de gezinshereniging aan met haar vader.

Bij de nieuwe aanvraag legde zij volgende documenten voor:

- Attest OCMW d.d. 13.10.14;
- Attest arbeidsongeschiktheidsuitkering;
- Attestation du Revenu Global' van Marokko d.d. 01.06.15;
- Nominale geldstorting door de referentiepersoon aan verzoekster;

Dat de referentiepersoon voldoende inkomsten heeft om verzoekster ten laste te nemen wordt niet betwist.

De behoefte is voldoende aangetoond met het document uit Spanje en met het document uit Marokko.

Vereisen dat ze nog andere bewijzen moet voorleggen over haar behoefte is disproportioneel en kennelijk onredelijk.

Artikel 50, § 1, aanhef en 6^b van het KB van 8.10.1981 luidt als volgt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

b) Elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij art. 40 bis, §2 en §4 van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster al 5 jaar in België leeft.

Zij heeft hier nooit lang gewerkt en heeft zij geen pensioengerechtigde leeftijd.

Verzoekster vraagt zich dan ook af welke inkomsten zij nog kan genieten vanuit Marokko?

Het is zeer moeilijk een negatief feit aan te tonen. (STUK 3)

Desondanks heeft verzoekster attesten van onvermogen voorgelegd uit Marokko en Spanje, zij woonde immers een tijdje in Spanje.

Verwerende partij beperkt zich in de bestreden beslissing tot de enkele vaststelling dat de voorgelegde attesten niet in aanmerking kunnen worden genomen als afdoende bewijs van onvermogen omdat zij niets zeggen over andere mogelijke bronnen van inkomsten.

Het is zeer moeilijk om het negatieve bewijs te leveren van het feit dat verzoekster in Marokko niet over een bepaalde uitkering of andere vormen van inkomsten zou genieten.

Dergelijk bewijs van onvermogen moet als “bijkomend” worden beschouwd volgens het arrest REYES van het Hof van Justitie. In de praktijk kan deze moeilijk worden geleverd en kan het verzoekster uiterst moeilijk maken om een verblijfsrecht te verkrijgen omdat het haar dwingt om gecompliceerde stappen te ondernemen.

De wetgeving voorziet verder geen minimale duur waarin de Belg of Unieburger de derdelander bijstand moet verlenen. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is. De eis van de DVZ dat je minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is strijdig met de mededeling van de Europese Commissie. (STUK 8)

Daar verzoekster al jaren samenwoont met de referentiepersoon, dient ze als laste te worden beschouwd.

Op de site van het Kruispunt Migratie wordt het volgende gesteld:

Het is mogelijk dat je al een tijd in België verblijft op het moment dat je de aanvraag gezinshereniging indient. Dat kan een wettig of een onwettig verblijf zijn.

In dat geval beschouwt de DVZ jou als ten laste van de Belg of Unieburger, wanneer:

jij en de Belg of Unieburger ingeschreven staan op hetzelfde adres, of

de Belg of Unieburger jouw huisvesting financiert

(<http://www.kruispuntmi.be/thema/vreemdelingenrecht-internationaal-privaatrecht/verblijfsrecht-uitwijzing-reizen/gezinshereniging/wanneer-ben-je-ten-laste>)

Verzoekster staat ingeschreven op hetzelfde adres als haar vader en wordt haar huisvesting gefinancierd door haar vader.

Verzoekster was toen ze in Marokko verbleef eveneens afhankelijk van de materiële steun van haar vader. Omdat dit meer dan 5 jaar geleden was heeft zij geen bewijzen meer dat er nominale geldstortingen werden gedaan vanuit Spanje of België naar Marokko. Veelal gaf de vader haar het geld zelf af toen hij haar bezocht in Marokko.

De wet stelt bovendien niet dat de afhankelijkheid reeds moet bestaan in het land van herkomst. De interpretatie van het begrip "ten laste" zoals gegeven door het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes zijn niet bindend in de Belgische rechtsorde, daar in België het precedentenrecht niet geldt. De RVV mag een eigen interpretatie geven aan het begrip "ten laste" als dit in het voordeel van de rechtszoekende is. Als de wet het begrip "ten laste" niet duidelijk omschrijft en niet expliciet vereist dat de afhankelijkheidsrelatie reeds moest bestaan in het land van herkomst, zal een legalistische interpretatie ertoe leiden dat de rechtszoekende, in casu verzoekster, wordt beschermd. Indien de wet een leemte vertoont kan dit niet tot gevolg hebben dat de rechtszoekende wordt benadeeld.

Verder wordt er onterecht aangehaald dat verzoekster eveneens zou moeten aantonen dat haar echtgenoot behoeftig is.

Dergelijke stelling is tegenstrijdig met de mededeling van de Europese Commissie d.d. 02.07.2009 betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG. (STUK 8)

Als de derdelander gehuwd is dient hij te bewijzen dat de echtgenoot of echtgenote zelf ook geen of onvoldoende middelen heeft om hem te onderhouden. Maar als de vreemdeling niet meer samenwoont met zijn of haar echtgenoot of echtgenote, dan lijkt dat geen relevant criterium: de lidstaten moeten uitgaan van de feitelijke situatie.

In casu woont verzoekster al meer dan 5 jaar niet samen met haar echtgenoot, zodat het kennelijk onredelijk is van haar te verwachten dat zij eveneens zou moeten bewijzen dat haar echtgenoot geen inkomsten heeft.

Het middel is gegrond."

2.2. In eerste instantie stelt de Raad vast dat verzoekster dan wel een amalgaam aan geschonden geachte rechtsregels en –beginselen aanvoert en daarover een theoretische uiteenzetting geeft, maar uit haar uiteenzetting enkel kan worden afgeleid dat zij in wezen een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De overige middelonderdelen zijn, bij gebrek aan enige concrete uiteenzetting, niet ontvankelijk.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis, § 2, 3° luidt als volgt:

"§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; (...)"

In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is het uitgangspunt dat, om als “ten laste” te kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, er reeds een afhankelijkheidsrelatie dient te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

De verzoekende partij stelt daar tegenover dat de wet niet stelt dat de afhankelijkheid reeds moet bestaan in het land van herkomst en dat de arresten Jia ((HvJ C-1/05, Yuning Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007) en Reyes (HvJ. C-423/12, Reyes t. Zweden, 16 januari 2014) niet bindend zijn in de Belgische rechtsorde, gelet op de niet-toepassing van het precedentenrecht in België. De Raad mag volgens verzoekende partij enkel een eigen interpretatie geven aan het begrip “ten laste” als dit in het voordeel van de rechtszoekende is, een leemte kan niet tot gevolg hebben dat de rechtszoekende wordt benadeeld. Als de wet het begrip ‘ten laste’ niet duidelijk omschrijft en niet expliciet vereist dat de afhankelijkheidsrelatie reeds moest bestaan in het land van herkomst zal een legalistische interpretatie ertoe leiden dat de rechtszoekende wordt beschermd.

De verzoekende partij kan alvast niet worden bijgetreden waar zij betoogt dat niet zou kunnen worden teruggevallen op de genoemde arresten van het Hof van Justitie. Met het oog op een uniforme interpretatie en toepassing van interne rechtsregels die dezelfde inhoud hebben maar die enerzijds van toepassing zijn op familieleden van Belgische onderdanen en anderzijds op familieleden van EU-burgers, mag voor de invulling van de gehanteerde begrippen wel degelijk worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie. Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” kan dan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het reeds vermelde arrest Jia (par. 43). Deze invulling van het begrip “ten laste”, werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid inderdaad voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de descendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, par. 36). Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk, onjuist of onzorgvuldig dat de gemachtigde de voorwaarde in artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de ascendent die men begeleidt of vervoegt, vervult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat hij in het verleden in het land van herkomst, dus voor zijn aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van de referentiepersoon (zie in deze zin ook RvS 12 december 2013, nr. 225.447).

Het bewijs van het ten laste zijn door de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een burger van de Unie wenst te beroepen, kan met elk passend middel worden geleverd. Bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, staat het de aanvrager vrij alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat de verwerende partij ertoe gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het ten laste zijn. Het komt aan de verwerende partij toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Zij beschikt hierbij over een ruime

appreciatiebevoegdheid. De Raad kan, zoals reeds gesteld, enkel nagaan of de verwerende partij is uitgegaan van de juiste gegevens en of haar beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

De verwerende partij heeft de door de verzoekende partij in het kader van de aanvraag van 19 mei 2015 voorgelegde stukken beoordeeld, zoals blijkt uit de motieven van de verblijfsweigeringsbeslissing. In de bestreden beslissing luidde dat onder meer als volgt:

“Dit keer werden ter staving van het ‘ten laste’ zijn, volgende documenten voorgelegd:

- *attest OCMW Antwerpen dd. 13.10.2014 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun aanvraag*
- *attest van arbeidsongeschiktheidsuitkering op naam van de Europese referentiepersoon dd. 26/05/2015 (Onafhankelijk Ziekenfonds)*
- *'Attestation du Revenu Global' van Marokko dd. 1/06/2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen belastbaar inkomen had in 2014/2015.*
- *Afrekening betalingsverkeer bij Belfius Bank dat er geld van de referentiepersoon naar betrokkene werd verstuurd op 21/05/2015, 5/06/2015, 19/08/2015.*

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er geen enkel bewijs van het overmaken van financiële steun aan betrokkene, toen ze nog in het land van herkomst verbleef, werd voorgelegd. Het bewijs dat betrokkene in 2014/2015 geen inkomen had in Marokko blijkt op haar verklaring te zijn opgemaakt. Onafgezien dat er daarom geen bewijskracht kan van uitgaan gezien de Marokkaanse autoriteiten die verklaring niet hebben gecheckt, is mevrouw naar alle waarschijnlijkheid reeds in België sinds 10.08.2010 (zie woonstcontrole van 10.08.2010 waarbij mevrouw werd aangetroffen samen met haar echtgenoot en kinderen), derhalve is het niet relevant dat ze in 2014/2015 geen inkomen in Marokko had.[...].”

In de mate dat verzoekster verwijst naar een Spaans attest dat zij had ingediend in het kader van een vorige aanvraag, toont zij niet aan dat de verwerende partij daarmee rekening had moeten houden, nu dit niet bij de meest recente aanvraag werd gevoegd, en kan zij er zich niet op beroepen.

In de mate dat zij stelt dat de bestreden beslissing zich beperkt tot de vaststelling dat de voorgelegde attesten niet in aanmerking kunnen worden genomen als afdoende bewijs van onvermogen omdat zij niets zeggen over andere mogelijke bronnen van inkomsten, leest zij deze verkeerd: nergens in de weigeringsbeslissing is hiervan sprake.

Verzoekster stelt dat haar behoefte voldoende is aangetoond. Echter brengt zij geen enkel concreet argument bij dat de beoordeling van de door haar voorgelegde stukken in een ander daglicht zou kunnen stellen. Het louter tegenspreken van de gemachtigde volstaat niet om deze beoordeling als niet deugdelijk af te doen. Een en ander klemt des te meer nu verzoekster zelf stelt dat zij reeds 5 jaar in België leeft en de door haar voorgelegde stukken allemaal betrekking hebben op 2014 en 2015. Bovendien geeft verzoekster zelf toe dat zij geen bewijzen meer heeft van geldstortingen van haar vader. Meestal gaf hij het geld zelf af, zo stelt ze.

Het weze nogmaals benadrukt dat uit het arrest Jia, bevestigd in het arrest Reyes, blijkt dat een descendent zoals in casu wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid, m.n. de noodzaak van materiële steun, reeds bestond in het land van herkomst. In de mate dat verzoekster wil doen voorbijgaan aan deze vaststelling, door erop te wijzen dat het loutere feit dat zij al jaren met haar vader, de referentiepersoon, samenwoont in België en door hem financieel wordt gesteund, kan zij dus niet worden bijgetreden.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster in wezen bevestigt dat zij niet het bewijs levert dat zij reeds in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, haar vader. Gelet op deze vaststelling volstaan de hiervoor geciteerde motieven om de bestreden weigeringsbeslissing te dragen en moet het motief met betrekking tot haar echtgenoot als overtollig worden beschouwd, zodat het desgevallend gegrond bevinden van een middelonderdeel ertegen niet kan leiden tot het onwettig bevinden van de beslissing. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij dit middelonderdeel.

2.4. Voorts kan alleen maar worden vastgesteld dat verzoekster zich overgeeft aan niet ter zake doende argumenten, nu deze op geen enkele wijze aansluiting vinden bij de motieven van de bestreden beslissing, zodat deze niet dienstig zijn.

2.5. Verzoekster heeft geen kennelijk onredelijk of onwettig handelen aannemelijk gemaakt. Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS